

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΣΙΕΝ ΖΕΒΟΡ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΟΣΙΘ

Α μάβατε τὰ νέα; μ' ἐρώτησεν ὁ Χάρρυ Τζόν Χάρρις, χτυπώντας τὴν πίπα του πάνω στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας, γιὰ τὴν πῆξη ἢ στᾶχη, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο του χέρι ἀεριζόταν κουνώντας τὸ πλατὺ καπέλλο του.

Τὸ ἔγινε αὐτὸ μετὰ τὸ κεφάλι, γιατί κάτι ἄλλο σκεπτόμουν ἐκείνη τὴν ὥρα.

—Θὰ κάνετε λοιπὸν καλὰ νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας, γιατί οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Μαύροι ἐτοιμάζονται ἐπιθεῖν ἐναντίον τῶν Εὐρωπαίων. Ἐγὼ κοιμοῦμαι ἔχοντας καὶ τὰ δύο μου πιστόλια γεμάτα κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο. Κάμετε καὶ σεις τὸ ἴδιο, φίλε μου, ἂν δὲν θέλετε νὰ θρεθῆτε κανένα πρωὶ πεινήμενος, μὲ μιά θηλειὰ σὺ λαϊμό.

Βρισκόμουν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὸ Σάντου-Ρίβερς, μιά πόλι νέα, νοτίως τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, κατοικημένη ἀπὸ γίλιους περίπου Εὐρωπαίους κ' ἀπὸ καμιά δεκαριά χιλιάδες Κινέζους μεταστέτες, ἀπὸ Μαύρους κ' ἀπὸ ἕναν πληθυσμὸ προερχόμενο ἀπὸ ἐπιμείζια Κινέζων καὶ Μαύρων, πῶς εἶνε ὁ χειρότερος ὅλων.

Πρὸ ἑτῶν εἶχε γίνῃ ἐκεῖ μιά ἐξέγερσι, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἐστραγγαλίσθησαν σὸ σπῆτι τους μέσα ἀπὸ μιὰ ομάδα στραγγαλιωτῶν Μπόξερς.

Τὸ ἴδιο ἐκινδύνωνε νὰ γίνῃ καὶ τώρα, γιατί ὄλοι οἱ Εὐρωπαῖοι εἶχανε λάβει τὰ μέτρα μας.

Μὲ διάφορες προφάσεις ἐδίωξα πρῶτα-πρῶτα ὄλους τοὺς Κινέζους καὶ τοὺς Μαύρους ὑπέρτερος ἀπὸ τὸ σπῆτι μου κ' ἐκράτησα μονάχα μιά μικρὴ Μεξικανή, πού τὴν ἔλεγαν Ξοσιθ, καμιά δεκαπενταριά ἑτῶν, πού σὲ πολλὰς περιπτώσεις μοῦ εἶχε δεῖξῃ τυφλὴν ἀφοσίωσι. Δὲν εἶχα χρήματα γιὰ νὰ τὴν κράξω, εἶχα ὅμως μέσα σὲ κάσες μιά πλούσια μεταλλοειολογικὴ συλλογὴ, πού ἡ θέα τῆς μπορούσε νὰ γεννήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν κλεψῆς.

Ὅταν ὁ φίλος μου Χάρρις ἔμαθε πὺς ἐκράτησα κοντὰ μου τὴν μικρὴ Μεξικανή, μ' ἔπηρε γιὰ τρελλό. Τὴν εἶδε, μοῦ εἶπε, πολλὰς φορές νὰ μιλήσῃ ἐξω μὲ ὑπόπτους ἀνθρώπους.

Αὐτὸς εἶχε διώξῃ ὄλο τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ του κ' ἔκανε μόνος του ὄλες τῆς δουλειῆς. Ἐβόλε σίδερὰ στὰ παράθυρα καὶ στὴν πόρτα κ' ἐκοιμότανε ἔχοντας κοντὰ του γεμάτα τὰ δύο του πιστόλια καὶ μιά κεραιπιτῖα μὲ σφαῖρες ντοῦμ-ντοῦμ.

Ἀστυνομία καλὰ-καλὰ δὲν ἔπηρε στὸ Σάντου-Ρίβερς κ' ὁ καθένας ἐλάμβανε μόνος του μετὰ ἀμύνης. Ἡ πόλις ἔπηρε ἔτσι μιά παράξενη ὄφι. Δὲν ἔβλεπες στοὺς δρόμους παρὰ ἀνθρώπους φοβισμένους, ἀησούχους, δυσπίστους κ' ἄλλους πού εἶχαν τὸ ὄνομα συναμοτιῶν. Διάφορες ὄφες διεδίδοντο πὺς κατ' ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Ἄλλὰ τί ἀκριβῶς, πότε, πού, ἀπὸ ποιόν, κανεὶς δὲν ἤξερε.

Ἐἶνα θράβυ, στρίβοντας ἕνα δρομάκο, ἀκούσα πυχτὴς κραυγὴς καὶ φοβερὴς προφερόμενες ἀπὸ μιά θαρεῖα ἀνδρικήα φωνή. Ἐτρέξα πρὸς τὰ ἐκεῖ κ' εἶδα μιὰν ὄμδα ἀνθρώπων ποῦμοιζαν ὡς ἅν Κινέζοι ἐργάτες. Κάτω ἦταν πεσμένη ἡ μικρὴ Μεξικανὴ ὑπέρτερά μου καὶ τὴν χτυποῦσαν καὶ τὴν ἐφοβρίζαν μὲ τὰ μπασοῦνια τους. Μόλις ὄμως μὲ εἶδαν, ἐξαφανίσθησαν στὴ στιγμὴ, τόσο πού ὄλη αὐτὴ τὴ σκῆ ἡ μπορούσε νὰ τὴν πᾶρη κανεὶς γιὰ μιά ὄπτασι, γιὰ μιά παραίσθησι. Τοὺς ἐκινήθηκα καὶ μπῆκα μέσα σ' ἕναν λαθούριθο στενῶν δρομῶν, ὅπου τοῦ κάκου περιπλανήθηκα ἐπὶ ὄφες. Δὲν ἔβλεπα κανέναν καὶ παρ' ὄλιγο νὰ σταθῶ.

Ὅταν ἐγύρισα σὸ σπῆτι, βρήκα τὴν Ξοσιθ ἐκεῖ. Ἦταν κλαμμένη καὶ στοὺς γυμνοὺς τῆς ὄμου φαίνοντοσαν κόκκινα τὰ σημάδια ἀπὸ τῆς μπασοῦνιῆς. Τῆς εἶπα ὅτι τὰ εἶχα δῆ ὄλα καὶ τὴν ἐρώτησα τί συνέβη. Μὰ τοῦ

κάκου ἐπέμενα. Μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα, ἔμενε σιωπηλὴ, μὴ θυγάοντας μιὰ. Ἐχασα τότε τὴν ὕπομνη μου καὶ θέλησα νὰ τὴν φιλοτιμησοῦ.

—Ξοσιθ, τῆς εἶπα, ἐνόμιζα πὺς εἶχες πέσει θύμα κακοποιῶν. Ἐταί ὄμως πὺς φέρνεσαι, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι εἶσαι συνένοχος τους. Αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχάριστὸ γιὰ ὄσα ἔχω κάμει γιὰ σεῖνα; Μὴν ξεχιάς πὺς σὲ πᾶρη παθεμένη τῆς πεινάς καὶ πὺς μὴν χρωστάς τῆ ζωῆ σου. Λοιπὸν, λέγε. Τί συνέβη; Ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ πού σὲ χτυποῦσαν;

Ἡ μικρὴ ἔσκησε πὺς πολλὸ τὸ κεφάλι τῆς, μὰ καὶ πάλι δὲν ἀπάντησε. Τὴν εἶδα συγχρόνως νὰ ρίχνῃ ματιὰς πρὸς τὴν πόρτα, σὰν ἔδο πὺς πᾶσθηκε στὴν παγίδα καὶ ζητεῖ νὰ ξεφύγῃ...

Προσπάθησα νὰ τὴν κάμω νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ καλὸ. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ. Καὶ σὸ τέλος ἐθύμωσα σ' ἀλήθεια.

—Λοιπὸν, Ξοσιθ, σὲ διώχτω, δὲν ἔχω πειὰ ἐμπιστοσύνη σὲ σεῖνα καὶ δὲν σὲ θέλω σὸ σπῆτι μου. Φεύγα!... τῆς φώναξα.

Ἐἶχα τὴν ἴδια, ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θάφερα ἀποτέλεσμα. Μὰ κατὰπληκτὸς εἶδα, ὅτι διεθυθῆθηκε ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα, μὲ προθυμία, σχεδὸν μὲ χαρὰ.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ μ' ἔβριζε σὲ σκέψεις καὶ πῆγα καὶ τὰ διηγήθηκα ὄλα σὸ φίλο μου Χάρρις.

Μὰ δὲν σοῦ τᾶπα! ἀνέκραξεν ἐκείνη θριαμβευτικὰ. Δὲν σοῦ τᾶπα! Αὐτὴ ἡ μικρὴ καταλαβαίνει ὅτι ἡ συλλογὴ σας εἶνε θησαυρὸς. Μὰ μόνη τῆ δὲν μπορεί νὰ σὰς κλέψῃ, γιατί πῆγε νὰ βρῇ σκευιόχους ἀνάμεσα σὸ σκυλοῦ τῆς Κινέζικης συνοικίας. Φαίνεται ὄμως πὺς δὲν συμφωνοῦν πὺς θὰ ἐμοῖρασαν τὰ κλοπιμαῖα καὶ τὴν ἔδειραν. Χωρὶς ἔλλο μὴν μπορεί νὰ συζητήσῃ κανεὶς μ' αὐτὴς τῆς γυναῖκες... Μὰ ἐννοια σου θὰ τὰ ταρῖαζουν καὶ θὰ κλέψουν τὴν συλλογὴ σας.

—Θέλω ἀκόμα νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ μικρὴ δὲν εἶνε ἔνοχος. Ἐὰ τὴν ἔδειραν γιατί δὲν θάθελε νὰ προδώσῃ τὰ μυστικὰ μου καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὴν κλοπῆ, τοῦ ἐξήγησα.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει γιατί δὲν ἀπαντοῦσε σὲ ὄτι τῆ ρωτήσατε; Ἀγαπητὸ μου φίλε, εἶσθε, συγχάρησε με νὰ τὸ πῶ, πὺς ἀφέλεις. Κρατεῖτε στὴν ἀγκαλιά σας αὐτὴ τὴν μικρὴ ὄχνητρα... Ὅσα σὰς δαγκώσῃ, σὰς τὸ λείω!...

Ὅταν ἐγύρισα σὸ σπῆτι, δὲν βρήκα ἐκεῖ τὴν Ξοσιθ. Ὅστε τὴν ἄλλη μέρα ἐγύριζον, οὔτε τῆς ἐπόμεινε. Τί διάβολο ἀπόγινε; Ἐπέρασαν ἡμέρες, ὄδομάδες, μῆνες, χωρὶς νὰ γίνῃ καμιά ἐξέγερσι τῶν Μαύρων κ' ἡ πόλις ἦταν ἄσκη. Ἐπέρασον ὄ χειμῶνας, ἦρθεν ἡ ἀνοιξί, τὸ καλοκαίρι. Ἀπὸ μιὰν ἐκδρομὴ μου ἔφερα σὸ μεταξὺ αὐτὸ κ' ἄλλα πολυτίμητα εἰρημῖα γιὰ τὴ συλλογὴ μου.

Ἐἶνα θράβυ κοιμόμουν θαθεῖα. Μέσα σὸν ὄπνο μου, σὰν ἄνερο, μοῦ φάνηκε πὺς ἀκούσα ψιθυρισμοὺς, ὄθηματα αἰγῶν καὶ πυχτὴς κραυγῆς... Καὶ ἐσφαιρικὰ, μιά δυνατὴ κραυγὴ ἀντήχησε:

Ἀφεντικὸ! Ἀφεντικὸ! Ἐρχονται! Φυλάξου!

Ἀμέσως κατόπιν, κάτι σὰν ροχαλιτὸ ἀκούστηκε, μερικὲς κραυγῆς καὶ τίποτ' ἄλλο...

Ἐπῆρασιν τρομαγμένοι, ἐπῆρα τὸ ὄπλο μου κ' ἀφουγκράσθηκα. Δὲν ἀκούγονταν τίποτε... Σιγὴ ἀπόλυτη μέσα σὸ σπῆτι. Ἄνοιξια τὸ παράθυρο κ' ἐκύτταξα ἐξω. Ὁ δρόμος ἦταν ἐρημῖος...

—Ὅνειρο θάταν! εἶπα μέσα μου καὶ ἔαναγύρισα σὸ κρεβθᾶτι μου.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὄμως, καθὼς ἐβγῆκ' ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, ἡ ὄφι τῆς πόλεως μὲ πάγωσε. Ἐσφοῖσε κανεὶς πὺς βρισκόταν σ' ἐρημὴν πόλι, σὲ πόλι νεκρῶν. Τὴ νύχτα κάτι τραγικὸ, φοβερὸ, ἀνήκουστο, συνέβη. ὄλο ὄφνοι εἶχαν μῆ στὰ σπῆτα, ἔστραγγαλίσαν τοὺς Εὐρωπαίους κατοίκους κ' ἔφυγαν παίρνοντας μαζί τους χρήματα κ' ὄτι τιμαλφῆ βρήκαν.

Στὴν ἀλφῆ τοῦ σπιτιοῦ μου βόηκα τὸ πῶμα τῆς μικρῆς Ξοσιθ. Δὲν ἦταν ὄνειρο λοιπὸν! Αὐτὴ μὲ εἶχε φωνάζει, αὐτὴν ἀ-

Τὴ χτυποῦσαν καὶ τὴ φοβρίζαν μὲ τὰ μπασοῦνια τους

(Η ιστορία του πιε παθνητικού, του πιε τρυφερού και συγκινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—“Ω! καλύτερα να μην έρχομαι! τραύλισε ο Σουμπέρτ.
Και με φωνή γεμάτη παράπονο, ρώτησε:
—Γιατί μου παίξατε, δεσποινίς, το άσχημο αυτό παιγνίδι...
“Η Μαρία τον κύταξε με βαθεία συμπόνια και του άπάντησε:

—“Όχι, κύριε Σουμπέρτ... Δεν σάς έπαιξα κανένα παιγνίδι... “Η Καρολίνα με παρακάλεσε να σάς γράψω... “Ήθελε να σάς δη σήμερα, την ημέρα του γάμου της...
—“Μά γιατί;

—“Ω! αυτό δεν το ξέρω εγώ, άπάντησε η Μαρία. Θα σάς το πη ή ίδια σε λίγο... Μά έλάτε μαζί μου μέσα...
Και, παίρνοντας τον από το χέρι, τον τράβηξε προς το μεγάλο σαλόνι του πύργου.

“Ο Σουμπέρτ την άκολουθήσε σαν αυτόματο... Μά πριν άκόμα μπούνε στο σαλόνι, συνήλθε κάπως. Δεν ήθελε να τον έδου ό προσκαλεσμένοι του πρίγκηπος σ’ αυτήν την κατάσταση. Σκούπισε τά μάτια του που ήσαν γεμάτα δάκρυα και προχώρησε μέσα στο σαλόνι...
Στην άρχή, κανένας δεν τον πρόσεξε... Οί προσκεκλημένοι, συγκινησιαμένα γύρω απ’ τοίς νεοίμφους, ούτε γύρισαν καν να τον κυττάζουν...
Κι’ έξαφνα, ό Σουμπέρτ διέκρινε μέσα σ’ όλο αυτό το πλήθος την Καρολίνα, τη λατρεμένη του Καρολίνα...
“Εμοιάζε με άγγελό μεσά στη νυφική της τουαλέττα. Λουλούδια άμυγδαλιές στόλιζαν τό κεφάλι της. Μά τά μάγουλά της ήσαν λίγο χλωμά και τά μάτια της κόκκινα, σαν να είχε κλάψει...
“Ο μουσουργός έφερε τό χέρι του στην καρδιά του...
Μά την ίδια στιγμή η Καρολίνα τον είδε...
Τότε, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή, προχώρησε προς αυτόν, παραμερίζοντας έλαφρά τοίς προσκαλεσμένους που την περιστοιχίζαν.
Του πήρε τά χέρια μέσα στα δικά της, του τσάφιξε με μία παράφορη θέρμη και τραύλισε:
—“Ω! “Ηρθατε!.. “Ηρθατε... Σας ευχαριστώ πολύ...
“Ο Σουμπέρτ δεν ήξερε τί να της πη... Τί να της άπάντηση...
“Όλο το πλήθος των ευγενών προσκαλεσμένων είχε κερφωμένα τά μάτια του επάνω τους, μά η Καρολίνα φαινόταν σαν ν’ άδιαφορούσε για όλα...
Γύρισε μόνο προς τό σύζυγό της, έναν άνώτερο αξιωματικό του Ούγγρικού στρατού, και του είπε:
—Θά μού έπιτρέψης, φίλε μου, να μιλήσω μερικές στιγμές στον κύριο Σουμπέρτ... Θά γυρίσω σε λίγο...
Και, χωρίς να περιμένη άπάντησή του, παρέσυρε τό μουσουργό σ’ ένα διπλανό σαλονάκι που ήταν έρημο. Κάθησε σ’

κουσα στον ύπνο μου. Έφώναξε για να με είδοποίηση και οι δολοφόνοι την έστραγγάλισαν μπρός στην πόρτα μου. Μου έσωσε τη ζωή θυσιαζοντας την δική της...
...Μά πάλι πώς εξηγείται τό ότι κρατούσε άκόμα στο χέρι της τά κλειδιά της ουλλογής μου, που την προηγούμενη θραδεία—τό θυμολομιά καλά—τά είχα βάλει στο συρτάρι του γραφείου μου;
“Ήταν συνένοχος των στραγγαλιστών ή θύμα;
“Από ποιόν να τό μάθω; Κι’ αν έξοδου, δεν θ’ άπαντούσε στις έρωτήσεις μου.
“Όσο για τό φίλο μου Χάρρις δεν ήταν παιά σε θέσι να μου εξήγησή τό μυστήριο. Τόν θρῆκαν κι’ αυτόν στο σπίτι του στραγγαλισμένο. Δίπλα του θρισκόντουσαν τά πιστόλια και τό τουφέκι του γεμάτα...
ΛΟΥΣΙΕΝ ΖΕΒΟΡ

ένα νιθάνι και τον έβγαλε να καθήση δίπλα της. Και τότε με άργη φωνή, άρχισε να του λέη:

—“Έγινε σήμερα γυναικά ενός άλλου!.. γυναικά ενός άνθρώπου που δεν τόν άγαπά καθόλου και που μού τόν έπέβαλε ό πατέρας μου... Μή με κατηγορήσετε γι’ αυτό... Δεν μπορούσα ν’ άρηθώ... Ξέρετε πόσο άύστηρή είνε η Ούγγρική άριστοκρατία στα ζητήματα αυτά... “Αν άριόμουν, ό πατέρας μου θά μ’ άποκλήρωνε, θά μ’ έδιωχνε ίσως... Τόν άγαπά τό πάτερα μου, κύριε Σουμπέρτ... “Ήταν για μένα πατέρας και μητέρα μαζί... Δεν θά ήθελα ποτέ να μού φερθή έτσι... Γι’ αυτό, μολοτόι μού πλήγωσε την καρδιά αναγκάστηκε να ύποταχθώ στη θέλησή του... “Ω! δεν ξέρετε πόσο ύπόφερα!.. Πόσο ύπόφερω... “Η σκέψις ότι ύπόφερατε και σεις, έκανε άκόμα μεγαλύτερο τόν πόνο μου...
Στάθηκε, γιατί λυγιοί της έπληγαν τη φωνή.
“Έπειτα εξακολούθησε άργά, σφίγγοντας πάντα στα χέρια της τά χέρια του Σουμπέρτ:
—“Τώρα δεν μιάς μείνει τίποτε άλλο, παρά να προσπαθήσουμε να ξεχάσουμε... “Άλλοίμουν!.. Είνε πολύ δύσκολο αυτό για μένα... “Εσείς τουλάχιστον θά βρήτε παρηγοριά στην τέχνη σας και θ’ άντλήσετε από τόν πόνο σας θέσι έμπνεύσεως... “Εργαστήτε, κύριε Σουμπέρτ... “Έργαστείτε για να με ξεχάσετε... Θέλω μία μέρα να είμαι περιήφανη, γιατί άγάπησα τό μεγαλύτερο μουσουργό της εποχής μας...
“Ο Σουμπέρτ ήθελε κάτι να της πη, μά τά λόγια δεν έβγαιναν από τό λαμό του.

—“Ήταν σκληρό να σάς καλέσω εδώ την ημέρα του γάμου μου, έπρόσθεσε η Καρολίνα. Πολύ σκληρό!.. Μά έπρεπε να ‘ρθητε!.. Σας ήθελα για να σάς παρακαλέσω να με συγχωρέσετε... Μού φαινόταν ότι χωρίς τη συννώμη σας, θά ήμου δυσαγωγήμένη σε όλη μου τη ζωή... Με συγχωρείτε λοιπόν;..
“Ο Σουμπέρτ την κύταξε μέσα στα μάτια και είπε:
—Για να σάς συγχωρέσω... Μήπως για την ουρανια εύτυχία που μού χαρίσατε, έστω και για λίγες μέρες... Ποτέ μου δεν θά τολμούσα να όνειρευτώ μια τέτοια εύτυχία... “Αντί να σάς συγχωρέσω, θά έπρεπε να σάς ευχαριστήσω... Σας εύχομαι λοιπόν την εύτυχία που μού χαρίσατε τις λίγες εκείνες ημέρες, να την έχετε σε όλη σας τη ζωή!..
Τά μάτια της Καρολίνας ήσαν δακρυμόνα. Με δύσκολα τραύλισε:
—Είσατε τόσο καλός, ώστε θα σάς χάρισω μία στιγμή άκόμα τέτοιας εύτυχίας.
Και τόν έσοφισε μέσα στην άγκαλιά της.
Τά χείλη τους ενάθησαν σ’ ένα παρατεταμένο φίλημα, ένα φίλημα που είχε όλη του την ήδονα στον πόνο, στον άπέραντο πόνο δυο πληγωμένων καρδιών...
Σε λίγο, ό Σουμπέρτ κι’ η Καρολίνα έαναγύριζαν στο σαλόνι, όπου ή ατσουσία τους είχε άρχει να γίνεται άντιληπτή...
“Η Καρολίνα, για να δικαιολογηθή, είπε:
—Παρακάλεσα τόν κύριο Σουμπέρτ να μού δείξη τις νέες του συνθέσεις. Σε λίγο μάλιστα, θά μιάς παίη κάτι.
Και γυρίζοντας προς τόν Σουμπέρτ, τόν ρώτησε:
—Θά εκτελέσετε, κύριε Σουμπέρτ, τη συμφωνία σας που σας άκουσα να παίξετε άλλοτε στο μέγαρο της πριγκηπισσής Κίνκου.
—Με μεγάλη μου εύχαριστία, κυρία, άπάντησε ό Σουμπέρτ, συγκρατώντας με μεγάλη δύσκολα τη συγκινησιότη του...
“Έε άλλου, τη σύνθεσι αυτή την ήδη άφαιρώσε σε σας...
“Έπειτ’ από μερικές στιγμές ό Σουμπέρτ, καθισμένος μπρός στο πιάνο που βρισκόταν σε μία άκρη του σαλονιού, άρχισε να έκτελη την περίφημη συμφωνία του, η όποιή με τις πρώτες νότες τούς πλημμύρισε με ρίγη συγκινήσεως όσους την άκούγαν.
(Άκολουθεί)

...Μά πάλι πώς εξηγείται τό ότι κρατούσε άκόμα στο χέρι της τά κλειδιά της ουλλογής μου, που την προηγούμενη θραδεία—τό θυμολομιά καλά—τά είχα βάλει στο συρτάρι του γραφείου μου;
“Ήταν συνένοχος των στραγγαλιστών ή θύμα;
“Από ποιόν να τό μάθω; Κι’ αν έξοδου, δεν θ’ άπαντούσε στις έρωτήσεις μου.
“Όσο για τό φίλο μου Χάρρις δεν ήταν παιά σε θέσι να μου εξήγησή τό μυστήριο. Τόν θρῆκαν κι’ αυτόν στο σπίτι του στραγγαλισμένο. Δίπλα του θρισκόντουσαν τά πιστόλια και τό τουφέκι του γεμάτα...
ΛΟΥΣΙΕΝ ΖΕΒΟΡ